

ایہاتِ بابو

الف اللہ جنے دی ہوئی میرے مرشد من دج لائی ہو
نقی اثبات دا پانی ملیں ہر گے ہرجائی ہو

سُلْطَانُ الْعَارِفِينَ حَضَرَت
سُلْطَانِ بَابُو

ادارہ بلاغ الناس

طالب دُعا: سید انور شاہ

موبائل: 0344555988

ای میل: shahpk82@yahoo.com

ادارہ بلاغ الناس

اللہ چنبے دی بوٹی میرے من و چ مرشد لانی ہو
 نفی اثبات داپانی بلیس ہر رگے ہر جانی ہو
 اندر بوٹی مشک چایا جاں پھلاں تے آئی ہو
 جیوے مرشد کامل باہو جیس ایہ بوٹی لانی ہو

۲

اللہ پڑھیوں پڑھ حافظ ہو یوں ناں گیا جابون پڑا ہو
 پڑھ پڑھ عالم فاضل ہو یوں بھی طالب ہو یوں زردا ہو
 سینے ہزار کتاباں پڑھیاں پر ظالم نفس نہ مردا ہو
 باجھ فقیراں کسے نہ ماریا یا ہو ایہو چور اندر دا ہو

۳

احد جد دتی دکھالی از خود ہو یا فانی ہو
 قرب وصال مقام نہ منزل ناں او تھے جسم نہ جانی ہو
 نہ او تھے عشق محبت کانی نہ او تھے کون مکانی ہو
 غینوں عین تھیوے سے با ہو نہ وحدت سبحانی ہو

۴

اللہ صبحی کیتو سے جداں چمکیا عشق اگوہاں ہو
 راتیں یہاں دیوے تا تکھیرے نرت کرے اگوہاں ہو
 اندر بھائیں اندر بالن اندر دیوچ دھوہاں ہو
 باہو شوہ تداں لدھیو سے جداں عشق کیتو سے سوہاں ہو

۵

ایہہ دنیا زن حیض پلیتی کتنی مل مل دھوون ہو
 دنیا کارن عالم فاضل گوشے گوشے بہ بہہ دون ہو
 جیندے گھر وچ بوہتی دنیا اوکھے گھر کر سوون ہو
 جہاں ترک دنیا تھیں کیتی باہو واہندی نکل کھلون ہو

۶

الست بر بکم سینا دل میرے نرت قابو بلی کو کیندی ہو
 حب وطن دی غالب ہوئی ہک پیل سوون نہ دیندی ہو
 قبر پر پوسے تینوں رہزن دنیا توں تاں حق داراہ منیدی ہو
 عاشقاں مول قبول نہ کیتی باہو توئے کر زاریاں وندی ہو

ایہو نفس اسا ڈا بیلی جو نال اسا ڈے سدھا ہُو
 زاہد عالم آن نوالے جتھے ٹکڑا دیکھے تھدھا ہُو
 جو کوئی اسدی کرے سواری اس ناما اللہ والہا ہُو
 راہ فقر و امشکل باہو گھر مانہ سیرا ردھا ہُو

ازل ابدنوں صحی کیتو سے دیکھ تماشے گزرے ہُو
 چوداں طبق دلیندے اندر آتش لائے حجرے ہُو
 جہناں حق نہ حاصل کیتا وہ دوہیں جہانیں اجڑے ہُو
 عاشق غرق ہوئے بیج وحدت باہو دیکھ تہاندے بحرے ہُو

اندر ہوتے باہر ہوا یدم ہودے نال جلیندا ہُو
 ہودا داغ محبت والا ہر دم پیا سٹریندا ہُو
 جتھے ہو کرے رُشنائی چھوڑا ندھیرا دیندا ہُو
 میں قربان تہاتوں باہو جہڑا ہونوں صحی کریندا ہُو

ادھی لعنت دنیا تائیں تے ساری دنیا داراں ہو
 جیس راہ صاحب دے خرچ نہ کیتی لیں غصہ دیاں ماراں ہو
 پیو واں کولوں پتر کو ہا دے بھٹھ دنیاں مکاراں ہو
 جہناں ترک دنیا دی کیتی با ہو لیں باغ بہاراں ہو

ایہہ دنیاں زن حیض پلیتی ہر گز پاک نہ تھیوے ہو
 جیس فقر گھر دنیا ہو دے لعنت اس دے جیوے ہو
 حُب دنیاں دی لب تھیں موڑے دیلے فکر پچھوے ہو
 سہ طلاق دنیا نوں دیٹے بے با ہو سچ پچھوے ہو

ایمان سلامت ہر کوئی منگے عشق سلامت کوئی ہو
 منگن ایمان شرماون عشقوں دل نوں غیرت ہوئی ہو
 جس منزل نوں عشق پنچا دے ایمان نوں خبر نہ کوئی ہو
 میرا عشق سلامت رکھیں با ہو ایمانوں دیاں دھڑائی ہو

ایہ تن میرا چشماں ہووے تے میں مرشد ویکھ نہ رجاں ہو
 لوں لوں وے مڈھ لکھ لکھ چشماں ہک کھوٹاں ہک کجاں ہو
 اتیناں ڈٹھیاں صبرناں آوے ہو رکتے دل بھجاں ہو
 مرشد دا دیدار ہے باہو بینوں لکھ کروڑاں حجاں ہو

اندروچ نماز اساڈی کسے جانیتوے ہو
 نال قیام رکوع سجودے کر تکرار پڑھیوے ہو
 ایہہ دل، بحر فراقوں سٹریا ایہہ دم مرے نہ جیوے ہو
 سچا راہ محمد والا باہو جیں وچ رب لبھیوے ہو

اکھیں سُرخ موہیں تے زردی ہر دلوں دل آہیں ہو
 مہا مہاڑ خوشبوئی والا بہو نتا ونج کداہیں ہو
 عشق مشک نہ چھپے رہندے غلابہ بھتیں اتھاہیں ہو
 نام فیتہ نہا ندا باہو جنہاں لا مکانی جاہیں ہو

اندر کلمہ کل کل کردا عشق سکھایا کلمات ہُو
 جو دال طبق کلمے دے اندر قرآن کتاباں علماں ہُو
 کانے کپ کے قلم بناون لکھ نہ سکنا قلمات ہُو
 باہو ایہہ کلمہ مینوں پیر پڑھایا ذرا نہ رہیاں الماں ہُو

ایہہ تن رب سچے دا مجرا وچ پا فقیرا بھاتی ہُو
 ناں کر منت خواج خضر دی تیرے اندر آب حیات ہُو
 شوق دا دیوا بال ہیرے متاں لہجی دست کھڑاتی ہُو
 مرن تھیں اگے مرے باہو جہناں حق دی رمز بچاتی ہُو

ایہہ تن رب سچے دا مجرا دل کھڑیا باغ بہاراں ہُو
 وچے کونے وچے مصلے وچے سجدے دیاں تھاراں ہُو
 وچے کعبہ وچے قبہ وچے الا اللہ پکاراں ہُو
 کامل مُرشد ملیا باہو اوہ آپے لیسے ساراں ہُو

اوجھڑ جھل تے مارو بیلا جتھے جالن آئی ہو
 جس کدھی نوں ڈھاہ ہمیشاں اور ڈھٹھی کل دھاتی ہو
 میں جہاندی وے سراندی اوہ سکھ نہیں سوندے راہی ہو
 ریت تے پانی جتھے ہوں اکٹھے باہو اتھے نبی نہیں بھیدی کائی ہو

آپ نہ طالب دین کہیں وے لوکاں نوں طالب کر دے ہو
 چانوں کھپیاں کر دے سیپاں اللہ دے قہر توں نہیں ڈر دے ہو
 عشق مجازی تلکں بازی پیرا وے دھردے ہو
 او شرمندے ہو سن باہو اندر روز حشر دے ہو

اندر بھی ہو باہر بھی ہو باہو کتھاں بھوے ہو
 سنے ریاضتاں کر کراہاں توڑے خون جگر دایوے ہو
 لکھ ہزار کتا باں بڑھ کے دانشمند سدیوے ہو
 نام فقیر تہیندا باہو قبر جہاندی جیوے ہو

اللہ چنے دی یونٹی میرے من و بیج مرشد لانا ہو
 جس گت اتے سوہنا راضی ہوندا او ہو گت سکھاندا ہو
 ہر دم یاد رکھے ہر ویلے سوہنا اٹھاندا بھاندا ہو
 آپ سمجھ بھیندا با ہو آپ آپے بن جاندا ہو

با ہو باغ بہارا کھڑیاں نرکس ناز شرم دا ہو
 دل و بیج کعبہ صحی کیتو سے پاکوں پاک نرم دا ہو
 طالب طلب طواف تمامی حب حضور حرم دا ہو
 گیا حجاب تھیو سے حاجی با ہو جداں بخشو س راہ کرم دا ہو

بغداد شہر دی کیا نشانی اچیاں لیاں چیراں ہو
 تن من میرا پرزے پرزے جیوں درزی دیاں لیراں ہو
 اینہاں لیراں دی گل کفنی پاکے لساں سنگ فقراں ہو
 بغداد شہر دے ٹکڑے منگساں با ہو کرساں میراں میراں ہو

بغداد شریف و نج کراہاں سودا نے کتو سے ہو
 رتی عقل دی کراہاں بھار غماندا گھد سے ہو
 بھار بھریرا منزل چو کھیری اوڑکے نج پہتیو سے ہو
 ذات صفات صحی کتو سے باہوتاں جمال لدھو سے ہو

باہجھ حضور ی نہیں منظوری توڑے پڑھن بانگ صلاتاں ہو
 روڑے نقل نماز گزارن توڑے جاگن ساریاں اناں ہو
 باجھوں قلب حضور نہ ہوڑے توڑے کڈھن سے زکاتاں ہو
 باہو باجھ فنار ب حاصل ناہیں ناں تاثیر جماتاں ہو

بے ادباں ناں سارا دپ دی گئے ادباں توں وانبے ہو
 جیڑھے تھال مٹی دے بھانڈے کدی نہ ہوندے کانبے ہو
 جیڑھے مڈھ قدیم دے کھڑے ہون کدی نہ ہوندے رانبے ہو
 جیں دل حضور نہ منگیا باہو گئے دوہیں جہانیں دانبے ہو

بزرگی نوں گھت وٹن لوڑھائیے ملے راج مکالا ہو
 لا الہ گہناں مڑھیا مذہب کی لگدا سالا ہو
 لا الہ گھر میرے آیا جیں آن اٹھایا پالا ہو
 اساں بھر پیا لاخضروں پیتا با ہو آبکیانی والا ہو

بسم اللہ اسم اللہ دا ایہہ بھی گہناں بھارا ہو
 نال شفاعت سرورِ عالم چھٹسی عالم سارا ہو
 حدوں لے حد درود نبی نوں جیندا ایڈ پسارا ہو
 میں قربان تنہا نتوں با ہو جہناں ملیا نبی سوہارا ہو

نبھ چلایا طرف زمیں وے عرشاں فرش ٹکایا ہو
 گھر نکھیں ملیا دیس نکالا اساں لکھیا جھولی پایا ہو
 رہ فی دنیاں ناں کر جھیر اساڈا اگے دل گھرایا ہو
 اسیں پردیسی ساڈا وطن دورا ڈھا با ہو دم دم غم سوایا ہو

بے تے پڑھ کے فاضل ہوئے ہک حرف نہ پڑھیا کتے ہو
 جیس پڑھیا تیں شوہ نہ لدھا جاں پڑھیا کجھ تے ہو
 چوداں طبق کرن رشنائی انہیاں کجھ نہ دے ہو
 باہجہ وصال اللہ دے باہو سمجھ کہانیاں قصے ہو

بوہتی میں اوگن ہاری لاج پیتی گل اسدے ہو
 پڑھ پڑھ علم کریہن تکبر شیطان جیہے او تھے مسدے ہو
 لکھاں نوں بھو ورنج والا ہک نت بہشتوں اسدے ہو
 عاشقاں دے گل ہمیشاں باہو اگے محبوباں دے کرے ہو

پڑھ پڑھ علم ملوک رجھا دن کیا ہو یا اس پڑھیاں ہو
 ہرگز نکھن مول ناں آوے پھٹے دودھ دے کڑھیاں ہو
 آکھ چند وراہتھ کے آئیو اس اتکوری چٹھیاں ہو
 ہک دل خستہ رکھیں ارضی باہو بس عبادت رہیاں ہو

بڑھ پڑھ عالم کرن تکبیر حافظ کرن وڈیائی ہو
 گلیاں دے بیج پھرن نمائے وقت کتاباں چائی ہو
 تھتھے دیکھن چنگا چوکھا او تھتھے پڑھن کلام سوائی ہو
 دوہیں جہانیں سوئی مٹھے باہو جہاں کھا دھی بیج کمائی ہو

بڑھ پڑھ علم مشائخ سداون کرن عبادت دہری ہو
 اندر جھگی بیٹی لیٹو سے تن من خبرناں موری ہو
 مولا والی سدا سکھالی دل توں لاہ تکوری ہو
 باہو رب تہناں توں حال جہاں جگناں کیتی چوری ہو

بڑھ پڑھ علم ہزار کتاباں عالم ہوئے بھارے ہو
 اک حرف عشق دا پڑھن نہ جان بھلے پھرن بھارے ہو
 اک نگاہ بے عاشق دیکھے لکھ ہزاراں تاسے ہو
 لکھ نگاہ بے عالم دیکھے کسے نہ کدھی چاٹرے ہو
 عشق عقل و بیج منزل بھاری سیاں کو بانڈے پائے ہو
 جہاں عشق خرید نہ کیتا باہو اوہ دوہیں جہانیں مارے ہو

پڑھیا علم تے ودھی مغروری عقل بھی گیا تلوہاں ہو
 بھلا راہ ہدایت والا نفع نہ کیستا دوہاں ہو
 سر دیتاں جے ستر ہتھ آوے سودا ہار نہ توہاں ہو
 وڑی بزار محبت والے باہو کوئی رہبر لے کے سوہاں ہو

پاک پلٹ نہ ہوندے ہرگز توڑے ہندے چچ پلیتی ہو
 وحدت دے دریا اچھلے ہک دل صحی نہ کیتی ہو
 ہک بتخانیں واصل ہوئے ہک پڑھ پڑھ رہن مسیتی ہو
 فاضل سٹ فضیلت بیٹھے باہو عشق نماز جاں نیتی ہو

پیر ملیاں جے پڑناں جاوے اس نوں پیر کی دھڑناں ہو
 مُرشد ملیاں ارشاد نہ من نوں امہ مُرشد کی کرناں ہو
 جس ہادی کو لوں ہدایت ناپیں اوہ ہادی کی پھڑناں ہو
 جے سر دیتاں حق حاصل ہووے باہو اس موتوں کی رُناں ہو

۴۰

پاٹا دامن ہو یا پرانا کچرک سیوئے رزی ہو
 حال دا محرم کوئی نہ ملیا جو ملیا سو غرضی ہو
 باجھ مربی کسے نہ لڈھی گجھی رمز اندر دی ہو
 او سے راہ ول جائے باہو جس تھیں خلقت ڈردی ہو

۴۱

پینچے محل پنجاں وچ جانن ڈیواکت دل دھریئے ہو
 پنچہ ہر پنچے پٹواری حاعل کت دل بھریئے ہو
 پنچے امام تے پنچے قبلے سجدہ کت دل کرئیئے ہو
 باہو بے صاحب سرمنگے ہرگز دھل نہ کرئیئے ہو

۴۲

تارک دنیا تہ تھیو سے جداں فقر یلو سے خاصا ہو
 راہ فقر و اتہ لدھیو سے جداں ہتھ پکڑیو سے کاسا ہو
 دریا وحدت و اتوش کیتو سے اجاں بھی جی بیاسا ہو
 راہ فقرت ہنجوروں باہو لوکاں بھانے ہاسا ہو

تکہ نبھ توکل والا ہو مردانہ ترسے ہو
 جس دُکھ تھیں سکھ حاصل ہوئے اس دُکھ تھیں ڈرے ہو
 إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا آیا جت سے دل دھریے ہو
 اوہ بے پرواہ درگاہ ہے باہو اوتھے ورو حال بھریے ہو

تن من یار میں شہر بنایا دل و بیج خاص محسّہ ہو
 آن الفلّ و سول کیتی میری ہوئی خوب تسلّہ ہو
 سب کچھ مینوں پیاسنیوے جو بولے ماسو اللہ ہو
 درد منداں امیہ رمز بچھاتی باہو بے رداں سر کھلّہ ہو

توڑے تنگ پرانے ہو دن گجھے نہ رہند سے تازی ہو
 مار نقارہ دل و بیج وڑیا کھید گیب اک بازی ہو
 مار دلاں نوں جوں دتوئیں جدں تکے ننن نیازی ہو
 انہاں نال کیہ ہو یا باہو جنہاں یار نہ رکھیا راضی ہو

تسبیح داتوں کبھی ہو یوں ماریں دم دیہاں ہو
 من دا منکا اک نہ پھیریں گل پائیں پنج دیہاں ہو
 دین لگیاں گل گھوٹو آوے لین لگیاں جھٹ شہاں ہو
 پتھر چیت جنہاں دے باہو او تھئے زایا و سٹاں میناں ہو

تدوں فقیر شتابی بنداجد جان عشق وچ ہارے ہو
 عاشق شیشائے تنفس مرنی جان جاناں توں والے ہو
 خود نفسی چھڑ، ہستی جھڑے لاه سروں سب بھائے ہو
 باہو باہیچھ مویاں نہیں حال تھیندا توڑے سے سانگ اتارے ہو

توں تاں جاگ ناں جاگ فقیر انت نوں لوڑ جگایا ہو
 اکھیں میٹیاں ناں دل جاگے جاگے جاں مطلب پایا ہو
 ایہہ نکتہ جداں کیتا پختہ تاں ظاہر آکھ سٹایا ہو
 میں تاں بھلی دیندی ساں باہو مینوں مرشد راہ دکھایا ہو

تسبی پھری تے دل نہیں پھریا کی لیناں تسبی پھر کے ہو
 علم پڑھیا تے ادب سکھیا کی لیناں علم نوں پڑھ کے ہو
 چلے کٹے تے کچھ نہ کھٹیا کی لیناں چلیاں وڑ کے ہو
 جاک بناں دودھ جمدے نائیں باہو بھانویں لالہ نوں کڑھ کر کے ہو

ثابت صدق تے قدم اگیرے تائیں رب بھیسوے ہو
 لوں لوں دے وچ ذکر اللہ دا ہر دم پیا پڑھیسوے ہو
 ظاہر باطن عین عیانی ہو ہو پیا سنیوے ہو
 نام فقیر تنہا دا باہو قبر جہاندی جیسوے ہو

ثابت عشق تنہاں نہیں لدھا جہاں ترٹی چور چاکیتی ہو
 ناں اوہ صوفی ناں اوہ صافی ناں سجدہ کرن مسیتی ہو
 خالص نیل پرانے اتے نہیں چڑھدا رنگ محسیٹھی ہو
 قاضی آن شرع ول باہو کدیں عشق نماز نہ نیستی ہو

جو دل منگے ہوئے ناہیں ہوون ریہا پر سکے ہو
دوست نہ دیوئے دل دادار و عشق نہ واگال پھیرے ہو
اس میدان محبت دے وچ ملن تا تکھرے ہو
میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں رکھیا قدم اگیرے ہو

جے توں چاہیں وحدت رب دی تاں مل مرشدیاں تلیاں ہو
مرشد لطفوں کرے نظارہ گل تھیوں سمجھ کلیاں ہو
انہاں گلاں وچوں ہک لالہ ہوئی گل نازک گل پھلیاں ہو
دوہیں جہلیں مٹھے باہو جنہاں سنگ کیتا دوڈلیاں ہو

جس الف مطالیہ کیتا باب دا باب نہ پڑھدا ہو
چھوڑ صفاتی لدھسن ذاتی اوہ عامی دورچا کردا ہو
نفس امارہ کتر اجانے نئے ناز نیاز نہ دھردا ہو
کیا بیرواہ تنہاں توں باہو جنہاں گھاڑو لدھا گھردا ہو

جیس دل عشق خرید نہ کیتا سود دل بخت نہ بختی ہو
 استاد ازل دے سبق پڑھایا ہتھ دس دل بختی ہو
 بر سر آیاں دم ناں ماریں جا سر آوے سختی ہو
 پڑھ توحید تاں تھیویں واصل با ہو سبق پڑھیو وقتی ہو

جیس دل عشق خرید نہ کیتا سود دل درد نہ بھٹی ہو
 اس دل تھیں سنگ پتھر جنگے جو دل غفلت ائی ہو
 جیس دل عشق حضور نہ منگیا سود رگاہوں سُٹی ہو
 بلیا دوست نہ انہاں با ہو جنہاں چوڑ نہ کیتی تری ہو

جیس دل عشق خرید نہ کیتا سو فی خسروے مرد زمانے ہو
 خنے خسروے ہر کوئی آکھے مردا آکھے مردانے ہو
 گلیاں دیوچ پھرن از نیلے جیوں جنگل ڈھو دیوانے ہو
 مرداں تے مردانے کی کل تداں پوسی با ہو حیدر عاشق بیس گانے ہو

جیں دینہہ وایل در تینڈے تے سجدہ مچی کیتا ہو
 اک دینہہ واسر فدا اتھائیں میں بیا در بار نہ لیتا ہو
 سر دیوان تر آکھن ناہیں، اساں شوق بیاللا پیتا ہو
 میں قربان تنہاتوں با ہو جہناں عشق سلامت کیتا ہو

جو پاک بن پاک ماہی دے سو پاکی جان یلیتی ہو
 ہک بتخانیں جا واصل ہوئے ہک خالی ہے مستی ہو
 عشق دی بازی انہاں لٹی جہناں سر دنیاں دھلناں کیتی ہو
 ہرگز دوست نہ ملدا با ہو جہناں تر فی چوڑ نہ کیستی ہو

جو دم غافل سودم کافر اساں نوں مرشد ایہہ پڑھایا ہو
 سٹیا سخن گیاں کھل اکھیں اساں چت مولاول لایا ہو
 کیتی جان حوالے رب دے سا ایسا عشق کمایا ہو
 مرن توں اگے مر گئے با ہو تاں مطلب نوں پایا ہو

جتنھے رتی عشق و کاوے او تھے مناں ایماں دیوے ہو
 کتب کتاباں ورد و نطفے او تر چاکیوے ہو
 باجھوں مرشد کچھ نہ حاصل توڑے راتیں جاگ پڑھوے ہو
 مرے مرن تھیں اگے باہوتاں رب حاصل تھیوے ہو

جنگل دے وچ شیر مرلا باز پوے وچ گھر دے ہو
 عشق جیہا صرف ناں کوئی کچھ ناں چھوڑے وچ زر دے ہو
 عاشقاں نیت نہ بھکھ ناں کافی عاشق مول نہ مرے ہو
 عاشق جیندے تڈاں ڈٹھوے سے باہو جدال صابا اگے سردھرد، ہو

جہناں عشق حقیقی پایا موہوں نہ کچھ الاون ہو
 ذکر فکر وچ رہن ہمیشاں دم نوں قید لگاؤں ہو
 نفسی، قلبی، روحی، سری خفی اخفی ذکر کمان ہو
 میں قربان تنہا توں باہو جیہڑے کہیں نگاہ جو اون ہو

جیوندے کے جانن سار مویاں دی سوئے جو مروا ہو
 قراں دے بیج اُن ناں پانی اتھے خرچ لوڑیندا گھردا ہو
 اک وچھوڑا مایو بھائییاں دو جا عذاب قبردا ہو
 واہ نصیب انہاندا یا ہو جہڑا وچ حیاتی مروا ہو

جیوندیاں مر رہناں ہووے تاں دیس فقیراں بہیے ہو
 جے کوئی سٹے گودڑ کوڑا وانگ ارور می سہیے ہو
 جے کوئی کڈھے گا بلاں مہنے اس نوں جی جی کہئے ہو
 گلا الہماں بھنڈی خواری یار دے پاروں سہئے ہو
 قادر دے سہتھ ڈورا ساڈی با ہو جیوں رکھے تیوں رہیے ہو

جے رب نائیاں دھوتیاں ملدا تاں ملدا ڈوواں چھیاں ہو
 جے رب لمیاں والاں ملدا تاں ملدا بھیداں سیاں ہو
 جے رب راتیں جاگیاں ملدا تاں ملدا کال کڑ چھیاں ہو
 جے رب جتیاں ستیاں ملدا تاں ملدا ڈانداں خصیاں ہو
 انہاں گلاں ب حاصل ناپیں با ہو رب ملدا ولیاں بچھیاں ہو

جہاں شوہ الف تھیں پایا پھول قرآن ناں پڑھدے ہو
 اوہ مارن دم محبت والا دور ہو یونیں پردے ہو
 دوزخ بہشت غلام تنہا ندے چاکیتو نے برے ہو
 میں قربان تنہاں دے با ہو جھڑے حدت یو بیج وڑے ہو

جے کر دین علم و بیج ہوتا تاں سر نیزے کیوں چڑھدے ہو
 اٹھاراں ہزار جو عالم آہا اوہ اگے حسین دے مرے ہو
 جے کچھ ملاحظہ ^{علیہ السلام} سرور واکر دے تاں خیمے تمبو کیوں ٹرے ہو
 جیکر مندے بیعت رسولی تاں پانی کیوں بند کر دے ہو
 پر صادق دین تنہاں دے با ہو جو سر قربانی کر دے ہو

جد و امرشد کا ساد تڑا تد دی بے پردا ہی ہو
 کی ہو یا جے راتیں جاگیوں جے مرشد جاگ ناں لائی ہو
 راتیں جاگیں تے کریں عبادت دنیہ نہ ندیا کریں پرانی ہو
 کوڑا تخت دنیا دا با ہو تے فقر سبھی بادشاہی ہو

جاں تائیں خودی کریں خود نفسوں تاں تائیں رب پانویں ہو
 شرط فنا نوں جائیں ناہیں تے نام فقیر رکھاویں ہو
 موئے باہجھ نہ سوہندی الہی اینویں گل چچ پانویں ہو
 نام فقیر تہ سوہندا باہو جد جیوندیاں مر جاویں ہو

ہیں ہلیندیاں جنگل بھونڈیاں میری ہکا گل نہ پکی ہو
 چلے چلتے مکے حج گزاریاں میری ل دی دور نہ ڈکی ہو
 تر بھیے روزے پنج نمازاں ایہ بھی پڑھ پڑھ تھکتی ہو
 سچھے مراد اں حاصل ہو یاں باہو جاں کامل نظر بہر دی تکی ہو

جاں جاں ذات نہ تھیوے باہو تاں کم سد یوے ہو
 ذاتی نال صفاتی ناہیں تاں تاں حق لبھیوے ہو
 اندر بھی ہو باہر بھی ہو باہو کتھے لبھیوے ہو
 جیندے اندر حب دنیا باہو اوہ مول فقیر نہ تھیوے ہو

جس دل اسم اللہ واپس کے عشق بھی کر داتے ہو
 بھارستوری دے چھیدے ناہیں بھانویں دے کھتے سینے پلے ہو
 انگلیں پچھے دیہنہ ناہیں چھیدے دریا نہیں ہندے ٹھٹھے ہو
 ایسے اوسے بیج ادہ اسوں بیج باہو یاراں یار سولے ہو

چڑھ چناں تے کر رشنائی ذکر کر بندے تارے ہو
 گلیاں دے بیج پھرن نماں تے لعلاندے دے نجارے ہو
 شالا مسافر کوئی نہ تھیو کے ککھ جہناں توں بھارے ہو
 تارے ماراڈاڈا ناں یا ہوا ساں آپے اڈن ہارے ہو

چڑھ چناں تے کر رشنائی تارے ذکر کر بندے تیرا ہو
 تیرے جہے چن کئی سے چڑھ کے سانوں سبناں باجھ ہنیرا ہو
 جتھے چن اساد چڑھا اُتھے قدر نہیں کچھ تیرا ہو
 جس دے کارن اسان جنم گویا باہو یار ملے اک پھیرا ہو

حافظ پڑھ پڑھ کر تکبیر ملاں کرن وڈیائی ہو
 ساوٹن مانہہ دے بدلاں وانگوں پھرن کتاباں چائی ہو
 جتھے ویکھن چنگا چوکھا اُتھے پڑھن کلام سوانی ہو
 دوہیں جہانیں مٹھے باہو جہاں کھا دھئی تیج کمائی ہو

خاک کیہ جانن سار فقر دی جہڑے محرم ناہیں ل دے ہو
 آب مٹی تھیں پیدا ہوئے خامی بھانڈے گل دے ہو
 لعل جواہراں دا قدر کی جانن جو سودا گر بل دے ہو
 ایمان سلامت سوئی دین باہو جہڑے بھج فقیراں ملدے ہو

دل ریا سمندوں ڈوگھے کون دلاں دیاں جلائے ہو
 وچھے پیڑے وچھے جھیرے وچھے ونبھ موہا پئے ہو
 چوداں طبق دے دے اندر جتھے عشق تہودنج تاپئے ہو
 جو دل دا محرم ہووے باہو سوئی رب پچھانے ہو

دل دریا سمندروں ڈونگھا غوطہ مار غواہی ہو
 جیس دریا وچ نوش نہ کیتا رہسی جان پیاسی ہو
 ہر دم نال اللہ دے رکھن ذکر فکر دے آسی ہو
 اس مرشد تھیں زن بہتر با ہو جو پھند فریب لباسی ہو

دل دریا خواجہ دیاں ہراں گھمن گیر ہزاران ہو
 رہن دلیلاں وچ فکر دے بیحد بے شماراں ہو
 ہک پردیسی دو جانوں لگ گیا تریا بے سمجھی یاں راں ہو
 ہن کھیندن سمجھ بھلیا با ہو حد عشق چنگھایاں دھاراں ہو

دے وچ دل جو آکھیں سو دل دور دلیلوں ہو
 دل دا دوراگوہاں کیجے کثرت کنوں قلیلوں ہو
 قلب کمال جمالوں جسموں جو ہر جاہ جلیلوں ہو
 قبلہ قلب منور ہو یا با ہو خلوت خاص خلیلوں ہو

دل کالے کولوں منہ کالا چنگا ہے کوئی اس نوں جانے ہو
 منہ کالا دل اچھا ہو دے تاں دل یار پچھانے ہو
 ایہہ دل یار دے پچھے ہو دے متاں یاری کدی پچھانے ہو
 سسے عالم چھوڑ مستیاں نٹھے باہو جد گئے نیں دل ٹکانے ہو

دل تے دفتر وحدت والا دائم کریں مطالبہ ہو
 ساری عمر اں پڑھدیاں گزری جہلاں دے بیج جالیا ہو
 اکو اسم اللہ دار کھیں اپنا سبق مطالبہ ہو
 دوہیں جہان غلام تنہا ندے باہو جیوں اللہ سمبھالیا ہو

درد اندر دا اندر ساڑے باہر کراں تاگھائل ہو
 حال اساڈا کیویں اوہ جانن جو دنیا تے مائل ہو
 بحر سمندر عشقے والا ہر دم رہندا حائل ہو
 بیہوش حضور آسان نہ باہو اساں ناگتیرے دے سائل ہو

درد منداں دے صوئیں دھکھدے ردا کوئی ناں سکے ہو
 انہاں دھواں دے تا تھیرے محرم ہوئے تاں سکے ہو
 چھک شمشیر کھڑا ہے ہر تے ترس پوک تاں تھکے ہو
 ساہوے کڑیئے اپنے ونجناں باہو سداناں ہناں سکے ہو

درد منداں دا خون جو پست دا کوئی برہوں باز مرلا ہو
 چھاتی دے چ کتیس ڈیرا جیویں شیر بیٹھا بیلا ہو
 ہاتھی مست سندوری وانگوں کردا پیلہ بیلا ہو
 اس پیلے دا دواں ناں کیجئے باہو پیلے باجھناں ہوندا میلہ ہو

دین تے دیناں سکیاں نبھیناں تینوں عقل نہیں سمجھیندا ہو
 دونویں اکس نکاح وچ آون تینوں شرع نہیں فرمیدا ہو
 جویں اگ تے پانی تھال اکے وچ واسا نہیں کریندا ہو
 دوہیں جہانیں مٹھا باہو جیہڑا دعوے کوڑ کریندا ہو

دنیا گھر منافق دے یا گھر کافر دے سونہدی ہو
 نقش نگار کرے بہتیرے زن خواباں سمجھو نہدی ہو
 بجلی وانگوں کرے لشکارے سرے اتوں جھوندی ہو
 حضرت عیسیٰ دی سلحہ انگوں باہوراہ دیندیاں نوں کو نہدی ہو

دنیا ڈھونڈن والے کتے در در پھرن حیرانی ہو
 ہڈی اُتے ہوڑ تنہاں دی لڑویاں عمر وہانی ہو
 عقل دے کوتاہ سمجھ نہ جائن بیون لوڑن پاتی ہو
 باجھوں ذکر بے دے باہو کوڑی رام کہانی ہو

دودھ تے دی ہر کوئی رڑ کے عاشق بھار کیندے ہو
 تن چوڑا من منہ دھانی، آہیں نال ہلیندے ہو
 دکھاں دانیترا کڈھے لکڑے غماں واپانی پیندے ہو
 نام فقیر تنہاں دابا ہو جیہڑے ہڈاں توں مکھن کدھیندے ہو

۹۱

درد منداں دیاں آئیں کولوں پہاڑ پتھر دے جھڑے ہو
درد منداں یاں آئیں کولوں بھیج ناگنک میں بیج دردے ہو
درد منداں دیاں آئیں کولوں آسمانوں تارے جھڑے ہو
درد منداں دیاں آئیں کولوں باہو عاشق مول نہ ڈرے ہو

۹۲

دلیلاں چھوڑ وجودوں ہمشیار فقیرا ہو
بنھ تو کل پنچھی اڑے پلے خرچ نہ زیر ہو
روز روزی اڈکھان ہمیشہ نہیں کر دے نال ذخیرا ہو
مولا خرچ پوہنچا دے باہو جو پتھر وچ کیڑا ہو

۹۳

دل بازار تے مٹے دروازہ سینہ تھڑ سیندا ہو
روح سوداگر نفس ہے رامرن جہڑا حق دارا مریدا ہو
جاں توڑی ایہہ نفس نہ ماریں تاں ایہہ وقت کھرنیدا ہو
کر دے زایا ویلا باہو جان نوں تاک مریدا ہو

ذاتی نال ناں ذاتی رلیا سو کم ذات سڈیوے ہو
 نفس کتے نوں نبھ کرا ہاں فہما فہم کچھوے ہو
 ذات صفاتوں مہٹاں آوے جداں ذاتی شوق پیوے ہو
 نام فقیر تنہاں دایا ہو قبر جہاں دی جیوے ہو

ذکر سب اے اریرے جاں جان قدا تاں فانی ہو
 فدا فانی تنہا نوں حاصل جھڑے وکن لامکانی ہو
 فدا فانی اونہاں نوں ہو یا جہناں حکمی عشق دی کافی ہو
 باہو ہو وا ذکر ستریندا ہر دم یار ناں ملیا جانی ہو

ذکر کتوں کر فکر ہمیشاں ایہہ لفظ تکھا تلواروں ہو
 کڈھن آہیں تے جان جلاوون فکر کرن اسراروں ہو
 ذاکر سوئی جھڑے فکر کماوون ہک پلک ناں فارغ نیازوں ہو
 فکر واپھیٹا کوئی نہ جیوے پیٹے مڈھ چا پاڑوں ہو
 حق وا کلمہ آکھیں باہو رب رکھے فکر دی ماروں ہو

راہ فقر دا پرے پرے اور ک کوئی نہ دے ہو
 ناں اُتھے پڑھن پڑھا دن کوئی ناں اُتھے مسلے قصے ہو
 ایہا دنیا بت پرستی مت کوئی اس تے دے ہو
 موت فیری جیں سر آوے باہو معلم تھیوے تے ہو

راتیں رتی نیند نہ آوے وہاں ہے حیرانی ہو
 عارف دی گل عارف جانے کیا جاتے نفسانی ہو
 کمر عبادت پچھوتا سیں تیری زایا گئی جوانی ہو
 حق حضور انہاں نوں حال باہو جہاں ملیا شاہ جیلانی ہو

راتیں نین رت ہنحوں روون تے یہاں غمزد غم دا ہو
 پڑھ تو حید و ژیا تن اندر سکھ آرام ناں سمد دا ہو
 سر سولی تے چاٹنگیو نے ایہو راز پر م دا ہو
 سدھا ہو کو بیویئے باہو قطرہ ہے ناں غم دا ہو

رات اندھیری کالی دے وچ عشق چراغ جلاندا ہو
 جیندی سبک توں ل چا نیوے توڑیں نہیں آواز سنا ہو
 او جھڑ بھل تے تار ویدے اتھے دم دم خوف شہاندا ہو
 تھل جل جنگل گئے جھکیندے باہو کامل نینہ جہاندا ہو

رحمت اس گھر وچ دے جتھے بلدے دیوے ہو
 عشق ہوئی چڑھ گیا فلک تے کتھے جہاز گھتیوے ہو
 عقل فکر دی بیڑی نوں چا پہلے پور بوڑیوے ہو
 ہر جا جانی دے ہو جتوں نظر کھیوے ہو

روزے نقل نمازاں تقوے سبھو کم حیرانی ہو
 انہیں گلیں رب حاصل ناہیں خود خوانی خود دانی ہو
 ہمیش قدیم جیندا نیوے سو یار، یار نہ جانی ہو
 ورد و طیفے تھیں چھٹ رہی باہو جد ہو رہی فانی ہو

۱۰۳

زبانی کلمہ ہر کوئی پڑھدا دل دا پڑھدا کوئی ہو
 جتھے کلمہ دل دا پڑھیے اتھے ملے زبان ناں ٹھوئی ہو
 دل دا کلمہ عاشق پڑھدے کی جانن یار گلوئی ہو
 ایہہ کلمہ سانوں پیر پڑھایا باہوئیں سداسو ہاگن ہوئی ہو

۱۰۴

زاہد زہد کریندے تھکے روزے نفل نمازاں ہو
 عاشق غرق ہوئے وچ وحدت اللہ نال محبت رازاں ہو
 مکھی قید شہد وچ ہوئی کیا اڑسی نال شہبازاں ہو
 جنہاں مجلس نال نبی دے باہو ہوئی صاحب نانہواں ہو

۱۰۵

سبق صفاتی سوئی پڑھدے جو دت سینے ذاتی ہو
 علموں علم انہاں نوں ہو یا جیڑھے اصلی تے اثباتی ہو
 نال محبت نفس کٹھونے کڈھ قضا دی کاتی ہو
 بہرہ خاص انہاں نال باہو جنہاں لہ آہ جیاتی ہو

سوز کنوں تن سڑیا سارا میں تے ڈکھاں ٹیسے لائے ہو
 کوئل وانگ کو کیندی وتاں ناں سخن دن اٹائے ہو
 بول پیپاٹ ساون آئی متاں مولا بندہ رسائے ہو
 ثابت صدق تے قدم اکوہاں باہو بہ سکدیاں دست ملائے ہو

سے روزے سے نفل نمازاں سے سجدے کر کر تھکے ہو
 سے واری مکے حج گزارن دل دی دوڑ نہ مکے ہو
 چلے چلے جنگل بھوٹا اس گل تھیں ناں چکے ہو
 سبھے مطلب حاصل ہونڈے باہو جدید نظر اک نیکے ہو

سُن فریاد پیراں دیا پیرا میری عرض سنیں کن ہر کے ہو
 بیڑا اڑیا میرا وچ کپرا ندے جتھے مجھ نہ بہندے فر کے ہو
 شاہ جیلانی محبوب سبحانی میری خبر لیو بھٹ کر کے ہو
 پیر جہانڈے میراں باہو او، ہی کدھی لگدے تر کے ہو

سُن فریا دیراں دیا پیرا میں آکھ سناواں کینوں ہو
 تیرے جیہا مینوں ہو رنہ کوئی میں جیہیاں لکھ مینوں ہو
 پھول نہ کا غذ بدیاں والے درتوں دھکت مینوں ہو
 میں سچ ایڈگناہ نہ ہوندے باہو توں بخشیندوں کینوں ہو

سو ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے منہ نہ بولن پھکا ہو
 لکھ ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے گل کرنیدے ہکا ہو
 لکھ کروڑ تنہاں توں صدقے جہڑے نفس کھیندے جھکا ہو
 نیل پدم تنہاں توں صدقے باہو جہڑے ہون سون سٹا سکا ہو

سینے وچ مقام ہے کینداسا نوں مرشد گل سمجھاتی ہو
 ایہو ساہ جو آوے جائے ہو رہیں شے کافی ہو
 اس نوں اسم الاعظم آکھن ایہو ستر الہی ہو
 ایہو موت حیات باہو ایہو بھیت الہی ہو

شور شہرتے رحمت دے جتھے باہو جالے ہو
 باغباناں دے بوٹے وانگوں طالب نت سمہالے ہو
 نال نظائے رحمت والے کھڑا حضور وں پالے ہو
 نام فقیر تنہا ندا باہو جہڑا گھر وچ یار دکھالے ہو

شریعت دے دروازے اپنے راہ فقر داموری ہو
 عالم فاضل لنگھن نہ دیندے جو لنگھدا سوچوری ہو
 پیٹ پیٹاں دے مارن درد منداں دے کھوی ہو
 راز ماہی عاشق جانن باہو کی جان لوک اتھوری ہو

صفت ثنائیں مول نہ پڑھدے جو جاپہتے وچ ذاتی ہو
 علم و عمل انہاں وچ ہو دے جہڑے اصلی تے ایشاتی ہو
 نال محبت نفس کٹھونیں، گھن رضا دی کاتی ہو
 چوداں طبق دے اندر باہو یا اندر دی جھاتی ہو

صُورَتِ نَفْسِ اِمَارَہِ دِی کوئی کُتِ اَکَلِ کَالَا ہُو
 کُوکے کُوکے لہو پیوے منگے چرب نوالا ہُو
 کھتے پاسوں اندر بیٹھا دل دے نال سنبھالا ہُو
 ایہ بد بخت ہے وڈا ظالم باہُو کرسی اللہ ٹالا ہُو

ضروری نفس کُتے نوں قسما قسیم کچھوے ہُو
 نال محبت ذکر اللہ دَم دَم پیا پڑھوے ہُو
 ذکر کنوں رب حاصل تھیندا ذاتوں ذات سیوے ہُو
 دوہیں جہان غلام تہنا ندے باہُو جہاں ذات لہوے ہُو

طالب غوث الاعظم والے شمالا کدے نہ ہون ماندے ہُو
 جیندے اندر عشق دی رتی سدا رہن کر لاندے ہُو
 جینوں شوق ملن دا ہووے لے خوشیاں نہ اندے ہُو
 دوہیں جہان نصیب تہنا ندے باہُو جہڑے ذاتی اہم کماندے ہُو

طالب بن کے طالب ہو دیں او سے کنوں پیانگانیوں ہو
 سچالڑ ہادی دا پھڑ کے او ہو توں ہو جانویں ہو
 کلے وا توں ذکر کما ویں کلہیں نال نہا نویں ہو
 اللہ تینوں پاک کر لسی با ہو جے ذاتی اسم کما نویں ہو

ظاہر و یکھاں جانی تائیں نالے دے اندر سینے ہو
 برہوں مار کی میں نرت پھراں مینوں ہس لوک نا بیٹے ہو
 میں دل و چوں ہے شوہ پایا لوک جا دن مکے ملینے ہو
 کہے فقیر میراں دا با ہو سب دلاندے دے ج خزانے ہو

علموں با جھوں فقر کماوے کافر مرے دیوانہ ہو
 سے وہیاندی کرے عبادت ہے اللہ کنوں بیگانہ ہو
 غفلت کنوں نہ کھلیس پر دے دل جاہل بت خانہ ہو
 میں قربان تنہاں توں با ہو جنہاں ملیا یار یگانہ ہو

عقل فکر دی جانہ کافی جتھے وحدت سر بسمانی ہو
 ناں اوتھے ملاں پنڈت جوشی ناں اوتھے علم قرآنی ہو
 جدا احمد احد و کھالی ڈتاتاں کل ہو وے فانی ہو
 علم تمام کیتوںے حاصل باہو کتاباں ٹھپ آسمانی ہو

عشق مؤذن دتیاں بانگا کنیں بلبل پیو سے ہو
 خون جگر داکڑھ کراہاں وضو صاف کیتوںے ہو
 سن تکبیر فنا فی اللہ والی مرن محال تھیو سے ہو
 پڑ تکبیر تھیو سے واصل باہو تڈاں شکر کیتوںے ہو

عاشق پڑھن نماز پریم دی جییں وچ حرف نہ کوئی ہو
 جیہاں کیہاں نیّت نہ سکے اوتھے درد منداں دل فھوئی ہو
 اکھیں نیرتے خون جگر دا اوتھے وضو پاک کر یوئی ہو
 جیجھ نہ بلے تے ہو ٹھہ نہ پھڑکن یاہو خاص نمازی سوئی ہو

۱۲۴

عاشق ہو نویں تے عشق کما نویں دل رکھیں وانگت بہاراں ہو
 لکھ لکھ بدیاں تے ہزار الاہے کر جانیں باغ بہاراں ہو
 منصور جیسے چمک لی دے تے جیڑے واقف کل اسراراں ہو
 سجدیوں سر نہ چائے باہو تویش کافر کہن ہزاراں ہو

۱۲۵

عاشق راز ماہی دے کو لوں کدی نہ ہوون داندے ہو
 نیندر حرام تنہاں تے ہوئی جہڑے اسم ذات کما دے ہو
 ہک پل مول آرام نہ کر دے دینہ رات وتن کر لاندے ہو
 جہناں الف صحی کر پڑھیا باہو واہ نصیب تنہاندے ہو

۱۲۶

عاشق عشق ماہی دے کو کوں نت بھرن ہمیشاں کھوے ہو
 جہناں جنیدیاں جاں ہی نوں ڈتی اوہ وہیں جہانیں جیوے ہو
 شمع چراغ جہناں دل روشن اوہ کیوں بالن ڈیوے ہو
 عقل فکر دی پہنچ نہ کائی باہو اتھے فانی ہم کچھوے ہو

عاشق دی دل موم برابر معشوقاں دل کاہلی ہو
 طاماں دیکھے تر تر تنگے جیو بازاں دی چالی ہو
 باز بے چار اکیونکر اڈے پیریں پیوس دوالی ہو
 جیں دل عشق خرید نہ کیتا باہو دوہاں جہانوں خالی ہو

عاشقاں ہو وضو جو کیست روز قیامت تائیں ہو
 ورج نماز رکوع سجود دے ہندے سنج صبا میں ہو
 ایتھے او تھے دوہیں جہانیں سمجھ فقر ویاں جائیں ہو
 عرش کولوں سے منزل اگے باہو پیاکم تنہائیں ہو

عشق دی بازی ہر جا کھینڈی شاہ گدا سلطاناں ہو
 عالم فاضل عاقل دانا کروا چا حیراناں ہو
 تنبو کھوڑ لٹھا ورج دل دے چا جوڑیس خلوت خانوں ہو
 عشق امیر فقیر منیندے باہو کیا جلنے لوک بیگاناں ہو

عشق دریا محبت دے وچ تھی مردانہ ترے ہو
 جتھے لہر غضب دیاں ٹھاٹھاں قدم اتھائیں صریے ہو
 او جھڑ جھنگ بلاتیں نیلے دیکھو دیکھ نہ ڈریے ہو
 نام فقیر تدھیندا باہو جد وچ طلب دے مرے ہو

عشق اسانوں سیاں جاتا لٹھال ہساری ہو
 ناسوے ناں سوٹ دیوے جیویں بال رہاری ہو
 پوہ ماہنہ منگے خربونے میں کتھوں لیاں واڑی ہو
 عقل فکر دیاں بھل گیاں گماں باہو جد عشق و جانی تاری ہو

عشق جہاندے ہڈیں پچیا اوہ رہندے چپ چپاتے ہو
 لوں لوں دے وچ لکھ زبانناں اوہ پھر دے گنگے باتے ہو
 اوہ کر دے وضو اسم اعظم داتے دریا وحدت وچ ناتے ہو
 تدوں قبول نمازاں باہو جد یاراں یار پچھاتے ہو

۱۳۳

عاشق سوئی حقیقی جہڑا قتل معشوق دے منے ہو
 عشق نہ چھوڑے نکھ نہ موڑے توڑے سے تلواراں کھنٹے ہو
 جتول دیکھے راز ماہی دے لگے او سے بنتے ہو
 سچا عشق حسین علی دابا ہو سردیو سے راز نہ بھٹے ہو

۱۳۴

عشق سمند چڑھ گیا فلک تے کتول جہاز کچیو سے ہو
 عقل فکر دی ڈونڈی نوں چا پہلے پور بوڑیو سے ہو
 کڑکن کپڑ پودن لہراں جد و جدت رنج و ریو سے ہو
 جس مرنے تھیں خلقت رُدی با ہو عاشق مرے تان جیو سے ہو

۱۳۵

عشق دی بھاء ہڈاں داں بالٹ عاشق بیھ سید سے ہو
 گھت کے جان جگر وچ آرا دیکھ کباب تلیند سے ہو
 سرگردان پھرن ہر ویلے خون جگر دابیند سے ہو
 ہوئے نراراں عاشق با ہو پیر عشق نصیب کہند سے ہو

عشق ماہی دے لایاں اگیں انہاں لکیاں کون بچا دے ہو
 میں کی جاناں ذات عشق دی کہتے جہرا در چا جھکا دے ہو
 ناں خود سو دے ناں سو وٹ دیوے ستھوں ستیاں آن جکا دے ہو
 میں قربان تنہا ندے با ہو جہرا و چھڑے یار ملا دے ہو

عشق دیاں اولڑیاں گلاں جہرا شرع تھیں دور ہٹا دے ہو
 قاضی چھوڑ قضا میں جاوے جد عشق طما پنجا لا دے ہو
 لوک ایا نے متیں دیون عاشقاں مت ناں بھا دے ہو
 مرن محال تنہا نوں با ہو جنہاں صاحب آپ بلا دے ہو

عاشق شو بدے دل کھڑا یا آپ بھی نا لے کھڑیا ہو
 کھڑیا کھڑیا ولیا نا میں سنگ محبوباں دے رلیا ہو
 عقل فکر دیاں سب بھل گیا جد عشقے ناں جا ملیا ہو
 میں قرباں تنہاں توں با ہو جنہاں عشق جوانی چڑھیا ہو

عشق اسانوں لسیاں جاتا کر کے آفے صہائی ہو
 جتوں دیکھاں مینوں عشق دیوے خالی جگہ نہ کافی ہو
 مرشد کامل ایسا ملیا جس دل دی تاکی لا ہی ہو
 میں قربان اس مرشد باہو جس دسیا بھیت الہی ہو

عشق اسانوں لسیاں جاتا بیٹھا مار بیتھلا ہو
 دچہ جگر دے سنہ چالائیس کتیس کم اولّا ہو
 جاں اندر وڑ جھاتی پائی ڈٹھا یار اکلا ہو
 باجھوں ملیاں مرشد کامل باہو ہوندی نہیں تسلا ہو

عاشق نیک صلا میں لگدے تاں کیوں جاڑے گھرنوں ہو
 بال مواتا برہوں والا نہ لاندے جاں جگر نوں ہو
 جان جہان سب بھل گئیں پیٹی لوٹی ہوش صبر نوں ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جہاں خون بخشا دلبر نوں ہو

۱۴۲

غوث قطب ہن اورے اوریرے عاشق جان اگیرے ہو
 جہڑی منزل عاشق پہنچن او تھ غوث نہ پاؤن پھیرے ہو
 عاشق و بیچ وصال دے ہندے جہاں لامکانی ڈیرے ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جہاں ذاتوں ذات لبیرے ہو

۱۴۳

فجری ویلے وقت سویلے نت آن کرن مسزوری ہو
 کاتوں ہلاں ہکسی گلاں تر تھی رلی چنڈوری ہو
 مارن چنجاں تے کرن مشقت پٹ پٹ سٹن انگوری ہو
 ساری عمر پیندیاں گزری باہو کدی نہ پئی آپوری ہو

۱۴۴

قلب ہلیاتاں کیا کچھ ہو یا کیا ہو یا ذکر زبانی ہو
 قلبی، روحی، خفی، ستری سٹھے راہ حیرانی ہو
 شرگ توں نزدیک جلیندا یا نہ ملیوس جاتی ہو
 نام فقیر تنہاں باہو جہڑے وسدے لامکانی ہو

کل قبل کو یسر کبندے کارن دُر بحر دے ہو
 شش زمین تے شش فلک تے شش پانی دے تے ہو
 چھیاں حرفاں وچ سخن اٹھاراں دودو معنی دھر دے ہو
 مرشد باد کی صحی کہ سمجھایا با ہو اس پہلے حرف سطر دے ہو

کلمے دی کل تدبیو سے جداں کل کلمے وچ کھولی ہو
 عاشق کلاماں اوتھے پڑھ دے جتھے نور بنی دی ہو لی ہو
 چوداں طبق کلمیں دے اندر کیا جانے خلقت بھولی ہو
 اسانوں کلاماں بیر پڑھایا با ہو جنبد جان اوتے توں گھولی ہو

کلمیں دی کل تداں بیو سے جداں کلمیں دل نوں پھریا ہو
 بے درواں نوں خبر نہ کوئی درد منداں گل مڑھیا ہو
 کفر اسلام دی گل تداں بیو سے جداں کھن جگر وچ وڑیا ہو
 میں قربان تہناں توں با ہو جنباں کلاماں صحی کر پڑھیا ہو

کلیں کی کل تنداں پیو سے جداں مرشد کلمان دیا ہو
 ساری عمروچ کفر دے جالی بن مرشد دے دیا ہو
 شاہ علی شیر بہادر وانگن وڈھ کلیں کفرنوں سٹیا ہو
 دل صافی تاں ہوئے با ہو جاں کلمان لوں لول دیا ہو

کلمے لکھ کروڑاں تارے ولی کیتے سے راہیں ہو
 کلمے نال بجھائے دوزخ جتھے آگ بلے ازگاہیں ہو
 کلمے نال بہشتیں جاٹاں جتھے نعمت صبح صبا ہیں ہو
 کلمے جیہی کوئی نال نعمت با ہو اندر دوہیں سر آئیں ہو

کلمے نال میں نہاتی دھوتی کلمے نال ویا ہی ہو
 کلمے میرا پڑھیا جنازہ کلمے گور نہائی ہو
 کلمے نال بہشتیں جاٹاں کلمہ کرے صفائی ہو
 مرن محال تنہاں توں با ہو جہاں صاب آب بلائی ہو

۱۵۱

کن فیکون جدوں فرمایا اساں بھی کو لوں ہا سے ہو
ہکے ذات صفات ربیدی آہی ہکے جگہ ٹھہریا سے ہو
ہکے لامکاں مکان اسا ڈا ہکے آن بتاں پیچ پھاسے ہو
نفس پلست پلستی کیتی باہو کوئی اصل پلست تاں نا سے ہو

۱۵۲

کیا ہو یا بُت او دھڑ ہو یا دل ہرگز دور نہ تھیوے ہو
سے کوہاں میرا مرشد و سدا مینوں وچ حضور دیوے ہو
جنیدے اندر عشق دی رتی اوہ بن شرابوں کھیوے ہو
نام فقیر تنہاں دا باہو قبر جہناں دی جیوے ہو

۱۵۳

کوک دلا متاں سب سٹے چاؤر دمنداں یاں آہیں ہو
سینہ میرا در دیں بھریا اندر بھڑکن بھابیں ہو
تیلان باجھ نہ بلن مثالان درواں باجھ نہ آہیں ہو
آتش نال یاراناں لاکے باہو پھراوہ سرن کہناہیں ہو

کامل مرشد ایسا ہوئے جہڑا دھوبی وانگوں چھٹے ہو
 نال نگاہ دے پاک کریندا وچ سچی صیون ناں گھتے ہو
 میلیاں نوں کر دیندا چٹا وچ ذرہ میل نہ رکھے ہو
 ایسا مرشد ہوئے باہو جہڑا لوں لوں دے وچ دے ہو

کر عبادت کھیتا سیں تینڈی عمریں چار دہاڑے ہو
 تھی سوداگر کر لے سودا جاں جاں ہٹ ناں تائے ہو
 مت جانی دل ذوق متے موت مریندی دھائے ہو
 چوراں سادھاں رل پور بھریا باہو رب سلامت چائے ہو

گند ظلمات اندھیر غباراں راہ میں خوف خطرے ہو
 مکھ آب حیات منور چشنے اوتے سائے زلف عنبر دے ہو
 مکھ محبوب دا خانہ کعبہ جتھے عاشق سجدہ کر دے ہو
 دوزلفاں وچ نیٹ مصلے جتھے چاروں مذہب ملدے ہو
 مثل سکند ڈھونڈن عاشق اک پلک آرام نہ کر دے ہو
 خضر نصیب جہان دے باہو اوہ گھٹ او تھے جا بھر دے ہو

۱۵۷

گچھے سائے رب صاحب والے کچھ نہیں خبر اصل دی ہو
گندم دانہ بہتا چکیا، مٹن گل پیٹی دور ازل دی ہو
پچھا ہی دے وچ میں پیٹی تڑپاں ببل باغ مثل دی ہو
غیر دے تھیں سٹ کے باہو رکھے امید فضل دی ہو

۱۵۸

گوڈریاں وچ جال جنہاں دی اوہ راتیں جاگن ادھیاں ہو
سک ماہی دی ٹکن نہ دیندی لوک انھے دیندے بدیاں ہو
اندر میرا حق تپا یا اسال کھلیاں راتیں کڈھیاں ہو
تن تھیں ماس جدا ہو یا باہو سوکھ جلا کے ہڈیاں ہو

۱۵۹

گیا ایمان عشقے دیوں پاروں ہو کر کافر رہیے ہو
گھت زنا رکھو دا گل وچ بت خانے وچ نہیے ہو
جس خانے وچ جانی نظر نہ آوے او تھے سجدہ مول نہ دیتے ہو
جاں جاں جانی نظر نہ آوے باہو توڑے کماں مول نہ کیے ہو

لا یتحتاج جنہاں نوں ہو یا فقر تنہاں نوں سارا ہو
 نظر جنہاں دی کیمیا ہو وے اوہ کیوں مارن پارا ہو
 دوست جنہاں دا حاضر ہو وے دشمن لین نہ وارا ہو
 میں قربان تنہاں توں با ہو جنہاں ملیا نبی سوارا ہو

لکھن سکھیوئی تے لکھناں جاتا کیوں کاغذ کیتو زایا ہو
 قلم نوں مارناں جائیں تے کاتب نام دھرایا ہو
 سمجھ صلاح تیری ہو سی کھوئی جاں کاتب دے ہتھ آیا ہو
 صحیح صلاح تنہاں دی با ہو جنہاں الف تے میم پکایا ہو

لہو غیری دھندے ہک پل مول نہ رہندے ہو
 عشق نے پٹے رکھ جڑھاں تھیں اک دم ہول نہ بندے ہو
 جیڑے پتھر وانگ پہاڑاں آسے اوہ لون ونگوں گل دہندے ہو
 عشق سو کھالے ہوندا با ہو سمجھ عاشق ہی بن بندے ہو

۱۶۳

لوک قبر واکر سن چارالحمد بناون ڈیرا ہو
چٹکی بھر مٹی دی پاسن کرن ڈھیرا چیرا ہو
دے درود گھراں نوں وخن کوکن شیرا شیرا ہو
بے پرواہ درگاہ رب باہو نہیں فضلاں باجھنیرا ہو

۱۶۴

لوہا ہوویں پیاکٹیویں تاں تلوار سڈیویں ہو
کنگھی وانگوں پیاپیرویں تاں زلف محبوب بھر ویں ہو
مہندی وانگوں پیاکھوٹیویں تاں تلی محبوبے نگیویں ہو
وانگ کیاہ پیانجیویں تاں دستار سڈیویں ہو
عاشق صادق ہوویں باہوتاں رس پریم دی بیویں ہو

۱۶۵

موت والی موت نہ ملی جییں وچ عشق حیاتی ہو
موت وصال تھیسے ہک جدوں اسم پڑھیسے ذاتی ہو
عین دے وجوں عین جو تھیوے درہمے قربانی ہو
ہو دا ذکر ہمیش شرنیدا باہو دینہاں سکھ نہ راتی ہو

مرشد وانگ سناے ہوئے گھٹ کٹھالی گالے ہو
 پاکٹھالی باہر کڈھے بندے گھڑے یا والے ہو
 کنیں خوباں دتے مدوں سہاؤن جدوں کٹھے پا اُجالے ہو
 نام فقیر تنہا نہا با ہو جہڑا دم دوست سہا لے ہو

مرشد میوں حج مکے وارحمت دا دروازہ ہو
 کراں طواف دوالے قبلے نت ہوئے حج تازہ ہو
 کن فیکون جدو کا سنیا مرشد دا دروازہ ہو
 مرشد سدا حیاتی والا با ہو او ہو خضر تے خواجہ ہو

مرشد کامل اوہ سہڑیے جہڑا دو جگ خوشی دکھاوے ہو
 پہلے غم ٹکڑے دایٹے وت رب داراہ سمجھاوے ہو
 اس کلروالی کندھی نوں چا چاندی بناوے ہو
 جس مرشد ایتھے کچھ نہ کیتا با ہو اوہ کوڑے لارے لاوے ہو

مرشد میرا تہیاز الہی و نچ ر لیا سنگ جیاں ہو
 نقد میرا الہی چھکیاں ڈوراں کداں ملسی نال نصیباں ہو
 کوہریاں دے دکھ دور کریندا کرے شفا مرلیاں ہو
 ہر اک مرض دا دار و توہیں باہو کیوں گھٹناں میں طبعیاں ہو

مرشد مکّے تے طالب حاجی کعبہ عشق بٹایا ہو
 وچ حضور سدا ہر ویلے کرے حج سوایا ہو
 ہر دم میٹھوں جدا ناں ہو دے دل ملے تے آیا ہو
 مرشد عین حیاتی باہو میرے لوں لوں وچ سمایا ہو

مرشد دُئے سے کوباں تے مینوں دئے نیڑے ہو
 کی ہو یا بت اولے ہو یا پیر اوہ دے وچ میرے ہو
 جہناں الفت کی ذات صحیحی کیتی اوہ رکھ دے قدم اگیرے ہو
 نحن اقرب لہم لیو سے باہو جھکڑے کل نبیڑے ہو

مرشد ہادی سبق پڑھایا بن پڑھیوں پیا پڑھیوے ہو
 انگلیاں وچ کناں دے دتیاں بن سیٹوں پیا سیٹوے ہو
 نینٹ نینٹاں ولوں ترتر تکدے بن ڈٹھیوں پیا ڈیوے ہو
 باہو ہر خانے وچ جانی وسدا کن سراوہ رکھیوے ہو

مرشد باجھوں فقر کما دے وچ کفر دے بدے ہو
 شیخ مشائخ ہو بہندے حجرے غوث قطب بن اُفے ہو
 تسبیحاں نہ بہن مسیتی جویں موش بہنڈا اور کھڈے ہو
 رات اندھاری مشکل پینڈا باہو سے سے آون ٹھڈے ہو

مال تے جان سب خرچ کراہاں کرے خرید فقیری ہو
 فقر کنوں رب حال ہو دے کیوں کبھے دلگیری ہو
 دنیا کارن دین و نجاون کوڑی شیخی بیرگی ہو
 ترک دنیا تھیں قادری کیتی باہو شاہ میراں دی میری ہو

میں کو جھی میرا دلبر سوہنا میں کیونکر اس نوں بھانواں ہو
 دیہڑے ساڈے وڑوانا ہیں پئی لکھ وسیلے پانواں ہو
 ناں میں سوہنی ناں دولت پتلے کیونکر یار مناواں ہو
 ایہہ دکھ ہمیشاں رہسی باہور ورتڈری ہی مرجانواں ہو

مذہباں دے دروازے اچے راہ رباناں موری ہو
 پنڈتاں تے ملوانیاں کولوں چھپ چھپ لنگھتے چوئی ہو
 اڈیاں مارن کرن بکھڑے درد منداں دے کھوری ہو
 باہو چل اٹھائیں ویسے جتھے دعویٰ ناں کس ہوئی ہو

میں شہباز کراں پردازاں وچ دریا کرم دے ہو
 زباں تاں میری کن برابر موڑاں کم قلم دے ہو
 افلاطون ارسطو جہیں میرے اگے کس کم دے ہو
 حاتم جہیں لکھ کروڑاں، دریا ہو دے منگدے ہو

ناں کو سنگی سنگ نہ کر یئے کل نوں لاج نہ لایئے ہو
 تے تر بوز مول نہ ہوندے توڑے توڑ مکے لے جاسیئے ہو
 کانواں دے پکے منہس نال تھیندے توڑے موتی چوگ جگایئے ہو
 کوڑے کھو نال مٹھے ہوندے باہو توڑے سے منال کھنڈ پلایئے ہو

نہیں فقیری جھلیاں مارن سیتاں لوک جگاؤن ہو
 نہیں فقیری وہندیاں ندیاں سیکیاں پار لکھاؤن ہو
 نہیں فقیری وچ ہوا دے مصلے پاٹھیراؤن ہو
 فقیری نام تنہا ندا باہو جھڑے دل وچ دوست ٹکاؤن ہو

ناں رب عرش معلے اتے نال رب خاتے کعبے ہو
 نال رب علم کتابیں لکھا نال رب وچ مخرابے ہو
 گنگا تیر تھیں مول نہ ملیا ماسے بینڈے بے حسابے ہو
 جد و مرشد بھڑیا باہو چھٹے سب عذابے ہو

ناں میں عالم ناناں میں فاضل ناناں مفتی ناناں قاضی ہو
 ناناں دل میرا دوزخ منگے ناناں شوق بہشتیں راضی ہو
 ناناں میں تر یہے روزے رکھے ناناں میں پاک نمازی ہو
 باجھ وصال اللہ دے باہو دنیاں کوڑی باز کے ہو

ناں میں سنی ناناں میں شیعہ میرا دو ہاں توں دل بڑیا ہو
 مک گئے سبھ خشکی بینڈے جڈں ریا رحمت وچ وڑیا ہو
 کئی من تارے تر تر ہارے کوئی کنارے چڑھیا ہو
 صحیح سلامت چڑھیا رگے باہو جنہاں مرشد الہی پھریا ہو

ناں اوہ ہندو ناناں اوہ مومن ناناں سجدہ دین مسیتی ہو
 دم دم دے وچ ویکھن مولا جنہاں قضا نہ کیتی ہو
 آہے دانے تے بٹے دیوانے جنہاں ذاتِ صمدی نج کیتی ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں عشق بازی خن لیتی ہو

۱۸۴

ناں میں جوگی ناناں میں جنم ناناں میں چلا کمایا ہو
 ناناں میں بھیج سیتیں وڑیا ناناں تبا کھڑ کایا ہو
 جودم غافل سودم کافر مرشد ایہہ فرمایا ہو
 مرشد سوہنی کیتی باہوپل وچ جا پہنچایا ہو

۱۸۵

نفل نمازاں کم زاناں روزے صرفہ روٹی ہو
 مکے دے ول سوئی جاندے گھروں جنہاں تروٹی ہو
 اہیاں بانگاں سوئی دلیون نیت جنہاندی کھوٹی ہو
 کی پرواہ تہناں نوں باہو جنہاں گھر وچ لدھی بوہٹی ہو

۱۸۶

ناں کوئی طالب ناناں کوئی مرشد سب دلا سے مٹھے ہو
 راہ فقر واپیرے پریرے سب حرص دنیا دے کھٹے ہو
 شوق الہی غالب ہو یاں جند مرنے تے اوٹھے ہو
 باہو جیس تن بھڑکے بھابہ بوندی اوہ مرن ترہائے بھکھے ہو

ناں میں سیرناں پا چھٹا کی ناں پوری سرساہی ہو
 ناں میں تولہ ناں میں ماساہن گل رتیاں تے آئی ہو
 رتی ہونواں ونج رتیاں تلاں اوہ بھی پوری ناہی ہو
 وزن تول پورا ونج ہو سی یا ہو جداں ہو سی فضل الہی ہو

نیڑے وکن دور دیون ویڑھے ناہیں وڑے ہو
 اندوں ٹھونڈن اول نہ آیا مورکھ باہرں ڈھنٹن چڑھے ہو
 دورگیاں کچھ حاصل ناہیں شوہ لہھے وچ گھر دے ہو
 دل کر صیقل شیشے وانگوں یا ہو دور تھیون گل پرے ہو

وحدت دے دریا اچھلے تھل جل جنگل رینے ہو
 عشق دی ذات میندے ناہن سانگاں جھل پیٹے ہو
 رنگ بھوت میندے ڈٹھے سے جوان لکھنے ہو
 میں قربان تنہا نتوں باہو جبرے ہوندیاں ہمت بینے ہو

۱۹۰

وحدت دے دریا اُچھلے ہک دل صحتی نہ یستی ہو
 ہک بت خانے واصل تھئے ہک پڑھ پڑھ ہے سیتی ہو
 فاضل چھڈ فضیلت بیٹھے عشق بازی جاں لیستی ہو
 ہر گزرب نہ بدلا با ہو جنہاں تری چوڑ نہ یستی ہو

۱۹۱

وحدت دا دریا الہی جتھے عاشق لیسن دے تاری ہو
 مارن ٹبیاں کڈھن موتی آہو اپنی واری ہو
 دُرِ یتیم وچ لے لشکارے حیوں چن لاٹاں ماری ہو
 سو کیوں نہیں حاصل بھرے یا ہو جہڑے نوکریں مکاری ہو

۱۹۲

ونجن سرتے فرض ہے مینوں قول قالوا بلی دا کر کے ہو
 لوک جائے متفکر ہوئیاں وچ وحدت دے وڑکے ہو
 شوہ دیاں ماراں شوہ وچ لہیساں عشق تہہ سیر دھر کے ہو
 جیوندیاں شوہ کسے نہ پایا با ہو جیوں لدھائیں مر کے ہو

۱۹۳

ویہہ ویہہ ندیاں تارو ہوئیاں بمبل چھوڑے کاہاں ہو
 یار اساڈا رنگ محلیں ورتے کھلے سکاہاں ہو
 ناں کوئی آوے نہ کوئی جاوے اسیں کیں ہتھ لکھ منجاہاں ہو
 جے خبر جانی دی آوے با ہو کھڑکیاں پھل تھواہاں ہو

۱۹۴
 مھو، واجامہ بہن کراہاں اَسَم کماون ذاتی ہُو
 کفر اسلام مقام نہ منزل ناں او تھے موت جیسا تھی ہُو
 شاہ رگ تھیں نزدیک لد ہو سے پائندہ نے جھاتی ہُو
 اوہ اسال وچ ایس انہاں جج باہو دور رہی قرباتی ہُو

۱۹۵
 ہک جاگن ہک جاگ نہ جانن ہک جاگدیاں ہی مٹے ہُو
 ہک ستیاں جاواصل ہوئے ہک جاگدیاں ہی مٹھے ہُو
 کے ہو یا جے گھگھو جاگے جہڑا لیندا ساہ ایتھے ہُو
 میں قربان تنہاں توں باہو جہناں کھوہ پریم دے جتھے ہُو

۱۹۶
 ہک دم سچن تے لکھ دم ویری ہک دم دے مارے مرے ہُو
 ہک دم کچھے جنم گوا یا چور بنے گھر گھر دے ہُو
 لائیاں دا او قدر جانن جہڑے محرم ناہیں ستر دے ہُو
 سو کیوں دھکے کھاون باہو جہڑے طالب پکے درے ہُو

۱۹۷
 ہر دم شرمادی تند تر دے جاں ایہہ چھوڑک بنے ہُو
 کچرک بالال عقل دادیو امینوں برہوں انھیری جھٹلے ہُو
 آخر گیان دے بھیت نیاے لکھ لعل جواہر رتے ہُو
 دھوتیاں داغ نہ لبندے باہو جہڑے رنگ مہی دھلے ہُو

ہسٹ دے کے ووٹ لیونی تینوں دتا کس دلاسا ہو
 عمر بندے دی اینویں وہانی جیویں پانی وچہ پتا سا ہو
 سوڑی اسامی ٹٹ گھتیں پلٹ نہ سکسین پاسا ہو
 یتھوں صاحب لیکھا منگی باہو رتی گھٹ نہ ماسا ہو

۱۹۹

ہور دوانہ دل دی کاری کماں دل دی کاری ہو
 کماں دور زنگار کریندا کلیں میسل اتاری ہو
 کماں ہیرے، لعل، جواہر، کماں ہٹ پتاری ہو
 ایتھے او تھے دوہیں جہانیں باہو کماں دولت ساری ہو

۲۰۰

ہکی ہکی پیڑ کو لوں کل عالم کو کے عاشقاں لکھ لکھ پیڑ بہیری ہو
 جٹھے ڈھنڈھن رڑھن وا خطرہ ہوئے کوں چڑھے اس پیڑی ہو
 عاشق چڑھدے نال صلاح دے او نہاں تار کیڑج بھیڑی ہو
 جتھے عشق پیا تلدا نال تیں دے باہو اتھے عاشقاں لند لکھیری ہو

۲۰۱

یار یگانہ ملی تینوں جے سردی بازی لائیں ہو
 عشق اللہ وچ ہو مستانہ ہو ہو سدا لائیں ہو
 نال تصور اسم اللہ دے دم نوں قید لگائیں ہو
 ذاتے نال جاں ذاتی ریا تدا باہو نام سدا لیں ہو